

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 190. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613380768.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Pludselig troede Adalbert at befinde sig under Jorden i Kosciuskos Capel, hvor Leontine igien knælede, og hvor han saae Helten staaende i fuld Rustning paa sin egen Liigkiste, hvorfra han rakte ham sit store Slagsværd. Da Adalbert vilde gribe det, svævede et Billede frem af Krogen, i hvilket han gienkiendte sin Fader, der hævede Fingeren advarende imod ham; men nu reiste Leontine sig pludselig, heftede sine klare Øine paa ham, og rakte ham Haanden med de Ord, hun havde sagt i samme Nat: »Vi ere evig forbundne.« Derpaa trykkede hun et Kys paa hans Læber, som han følte i sin inderste Marv, endelig istemmede hun den berømte Folkesang: »Endnu er Polen ei forloren,« og det var ligesom et usynligt Chor i Luften understøttede hendes Røst. Derved vaagnede Adalbert, men i det han tænkte over sin Drøm, hørte han endnu en svag Gienklang af den Melodie, der i Søvnne havde tonet for hans Øren. Forundret sprang han op fra sit Leie, 191 og opdagede i Morgendæmringen, at der sad en Vagtel i et Buur tæt under Loftet, hvilken fløitede Melodien til hiin Folkesang; dette havde formodentlig givet Anledning til Slutningen af hans Drøm.